

Cát Bụi

Dust and Ashes

EPiano

“Cát Bụi” literally means “sand and dust,” but “Dust and Ashes” better conveys its poetic sense of human impermanence—of coming from dust and returning to it.

Trịnh Công Sơn

Arr. W. Hickox, 2025.12.06

Adagio $\text{♩} = 54$ rit.....a tempo

Am

p Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi để một

mai vườn hình hài lớn đây. Ôi! Cát bụi tuyệt vời Mặt trời soi một kiếp rong chơi. Hạt bụi

13 A D A E7 Dm

nào hóa kiếp thân tôi. Để một mai tôi về làm cát bụi Ôi! Cát bụi một nhòai Tiếng động

19 E7 Am A A7

nào gõ nhịp không người Bao nhiêu năm làm kiếp con người Chợt một chiều tóc trắng như

24 D Bm E7 A F#m

vôi. Lá úa trên cao rụng đây. Cho trăm năm vào chết một ngày. Mặt trời

mp

Red.

© 2025 W. Hickox. Arrangement of Cát Bụi.

Feel free to share and perform this arrangement for personal or educational use, with credit to the arranger.

If you wish to use it commercially or for profit, please contact the arranger for permission and inclusion.

a tempo ♩ = 54

29 Am Dm 3 Am E7 Dm

nào soi sáng tim tôi. Để tình yêu xây mòn thành đá cuội Xin úp mặt bụi ngui. Từng ngày

p

rit.....più lento ♩ = 48

35 E7 Am Dm 3

qua mỗi ngóng tin vui Cùm rừng nào lá xác xơ cây. Từ vực sâu nghe lời mời đã

p

40 Am E7 Dm E7 Am 1.

dậy Ôi! Cát bụi phận này Vết mực nào xóa bỏ không hay.

46 rit.....

p

52 2.

p

58 rit.....

Cát Bụi

Trịnh Công Sơn

1. Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi
Để một mai vươn hình hài lớn dậy
Ôi cát bụi tuyệt vời
Mặt trời soi một kiếp rong chơi

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi
Để một mai tôi về làm cát bụi
Ôi cát bụi mệt mỏi
Tiếng động nào gõ nhịp không ngừng

ĐK: Bao nhiêu năm làm kiếp con người
Chợt một chiều tóc trắng như vôi
Lá úa trên cao rụng đầy
Cho trăm năm vào chết một ngày

2. Mặt trời nào soi sáng tim tôi
Để tình yêu xay mòn thành đá cuội
Xin úp mặt bụi ngùi
Từng ngày qua mỗi ngón tay

Cụm rừng nào lá xác xơ cây
Từ vực sâu nghe lời mời đã dậy
Ôi cát bụi phận này
Vết mực nào xóa bỏ không hay

Dust and Ashes

Trịnh Công Sơn

What speck of dust became the fate of this body—
so that one day it might rise and grow into form?
Oh, wondrous dust and sand,
the sun shines upon a life that drifts and wanders.

What speck of dust became the fate of this body—
so that one day I will return to being dust again?
Oh, weary dust and sand,
what sound is beating its rhythm without end?

Refrain: How many years have we lived the life of a human?
Suddenly, one afternoon, the hair turns white as lime.
Withered leaves fall everywhere from high above,
letting a hundred years slip into death in a single day.

Which sun is shining light into my heart—
so that love is ground down into pebbles?
Let me bow my face in sorrow,
as each day passes, weary from waiting for good news.

What forest has trees with such tattered leaves?
From a deep abyss, I hear a call rising up.
Oh, this dusty fate—
what ink mark can erase it without our knowing?